

ת"פ 51671/11/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א ע

בית משפט השלום בכפר-סבא

ת"פ 51671-11-15 מדינת ישראל נ' א ע
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד טל חיים ניסנוב

נגד

הנאשם

א ע

ע"י ב"כ עו"ד סיון כהן

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפה סתם (בן זוג)**, בניגוד לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **ואיומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

על פי העובדות, הנאשם ו פ ע (להלן - **המתלוננת**) בני זוג נשואים מזה 5 שנים ומתגוררים ב.... יחד עם ארבעת ילדיהם. ביום 18.6.15 בשעה 18:30 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת במהלכו ביקשה המתלוננת לברר מדוע צעק הנאשם על בנם. בתגובה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה אותה באגרופים ובבעיטות. באותן הנסיבות פנתה המתלוננת לחדרו של הבן וכאשר יצאה תקף אותה הנאשם בכך שהיכה אותה במכת אגרוף ובעט בה. בהמשך למתואר נפלה המתלוננת לרצפה והנאשם - בעודו אחוז סכין מטבח בידו - איים על המתלוננת בכך שאמר לה כי ירצח אותה.

2. הנאשם כפר בכך שהיכה את המתלוננת או שאיים עליה ואישר ש"היה ויכוח בינו לבין המתלוננת לגבי העובדה שהוא צעק על בנם... המתלוננת היתה עם ילדיה באחד החדרים והזעיקה משטרה" (עמ' 2).

לאור כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק. מטעם המאשימה העידו המתלוננת (פ ע); הסייר שהגיע לבית המתלוננת והנאשם בעקבות קריאת המתלוננת (רס"ל אשר ביטון); החוקר רס"ב רוני יהואש; גובה הודעות הנאשם והמתלוננת (רס"ל שלומי שוורץ); וגובה הודעה נוספת של המתלוננת (רס"ר זהראן חלבי).

מטעם ההגנה העיד הנאשם. כמו כן, הוגש בהסכמה דו"ח פעולה מאת הסייר, רס"ל רז חודיגי (נ/1).

תמצית ראיות התביעה

3. הסייר **רס"ל אשר ביטון**, אשר הגיע לבית הנאשם והמתלוננת בעקבות שיחת המתלוננת למוקד 100, לא זכר בעדותו לפני את פרטי האירוע ודו"ח הפעולה שערך (ת/1 מיום 18.6.15 שעה 19:54) הוגש מכוח כלל הקפאת הזכירה שבעבר (עמ' 5). מ-ת/1 עולה כי הניידת הוזעקה למקום שכן "**מודיעה מדווחת שבעלה תוקף אותה ואת הילדים כרגע**". העד יצר קשר עם המתלוננת אשר מסרה לו "**שבעלה כרגע בבית והוא הרביץ לה**". בהגיעו לבית, פגש בהורי הנאשם אשר אמרו לו שהם לא יודעים כלום ושלא ייכנס לביתם. עוד מסרו כי הנאשם נמצא למעלה ביחידת הדיור שלו ושל המתלוננת וכי "**הם לא מתערבים בזה כי גם ככה לא מדברים איתו**". השוטרים דפקו בדלת הבית מספר פעמים ולא היה מענה. לאחר מכן, שבו ודפקו על הדלת ללא מענה. העד התקשר למתלוננת אשר "**דיברה בלחש ונשמעה ממש מפוחדת**" ואמרה "**שהיא מפחדת לצאת משמה כי בעלה מסתובב בבית והוא נכעס וגם תקף אותה לפני זה**". בשלב זה, השוטרים דפקו בדלת חזק יותר. רק כעבור כרבע שעה פתח הנאשם את הדלת ושאל את השוטרים מדוע הגיעו כשמדובר ביום צום וכי הם מפריעים למשפחה לאכול. הנאשם נראה כעוס. העד ניגש לחדרה של המתלוננת אשר היה נעול. המתלוננת היתה בחדר יחד עם ארבעת ילדיה הקטנים. העד תיאר את המתלוננת - "**שהסתכלתי בפניה היא הייתה נראית מפוחדת ובכתה גם ואמרה ש'ככה זה נשים ערביות, מחכות עד שהכל יתפוצץ'... אמרה שהילד הדליק מאורר וזה עיצבן את הבעל א' שכעס על הילד והילד כתוצאה מזה בכה והלך לחדר שלו שהוא בוכה, והאמא הלכה לילד כי לא רצתה שיהיה עצוב ואז האבא תקף אותה בידיים וברגליים לטענתה והיא נפלה והוא המשיך להרביץ לה. לאחר מכן הוא ירד למטה א' ואז האישה נעלה את הבית. והיא אמרה שהוא עלה מהמרפסת של הבית ונכנס לבית משמה ואמר לה אני יודע שהתקשרת למטרה... והיא גם אמרה שהבעל איים עליה עם סכין מטבח צבע וורוד... האישה גם אמרה שהבעל כנראה בגלל החום והצום ככה עצבני אבל שזה לא פעם ראשונה שזה קורה הוא תקף בעבר גם**".

בחקירה הנגדית אישר העד כי בהיעדר התייחסות לכך ב-ת/1 כנראה שהבית היה מסודר. עוד אישר כי לא הבחין בסימני חבלה על גופה של המתלוננת והיא לא נזקקה לטיפול רפואי (עמ' 6). העד לא יכול היה לשלול שהילדים הקטנים היו נסערים ומבוהלים כתוצאה מכך שראו שוטרים נכנסים לביתם (עמ' 6-7). לגבי תפיסת הסכין - הפנה העד ל-ת/1 שם נרשם כי הסכין נתפסה על ידי החוקר זהראן, אשר תפס אותה כמוצג ומסר אותה לעד.

4. החוקר **רס"ל רוני יהואש** תימלל את השיחה למוקד 100 (ת/5), בה נשמעת המתלוננת אומרת למוקדנית בתחילת השיחה את הדברים הבאים - "**הלו שלום אני רוצה להזמין משטרה לבעלי פשוט הוא תוקף אותי ואת הילדים**". לאחר שהמתלוננת מסבירה למוקדנית היכן ממוקם ביתה הוסיפה "**תקשיבי אני נמצאת בחדר עם ארבעת הילדים שלי**". המוקדנית מורה למתלוננת "**תנעלי את הדלת תישארי שם ותהיי בהיכון**".

עוד ערך העד יהואש מזכרים (ת/6, ת/7) אודות האפשרות לבצע חקירת ילדים לילדי המתלוננת. המתלוננת סירבה למסור לחוקר היכן הילדים לומדים וכן סירבה לאפשר חקירתם על ידי חוקר ילדים שכן "**מסרה כי לא רוצה בשום פנים ואופן שהילדים שלה יחקרו לדבריה זה גבול אדום היא לא רוצה להחזיר את הילדים למצב שהיה, לדבריה היא ובעלה על דרך המלך**" (ת/6 מיום 10.9.15).

הוגש באמצעות העד תצלום הסכין שלכאורה נתפס בבית הנאשם והמתלוננת (ת/8).

בחקירה הנגדית לא היה לעד הסבר מדוע המתין קרוב לחודשיים ימים עד שניסה לאתר את ילדי המתלוננת לצורך שקילת ביצוע חקירת ילדים (עמ' 21). העד אף לא ידע למסור מהיכן נטל את הסכין לצורך צילומה, אך הניח שנטל אותה מהרישום בתחנה (עמ' 21). העד אישר כי המתלוננת לא נשמעת בוכה בהקלטת מוקד 100 (עמ' 22).

5. **המתלוננת** העידה כי היא ובעלה נשואים מזה 13 שנים ולהם 4 ילדים בגילאים 11 (תאומים), 9 ו-3 שנים (עמ' 7). לדבריה ביום האירוע היה צום ראשון של הרמאדן שהוא "הצום הקשה". היה יכוח קשה בינה לבין הנאשם בענין הילד ששיחק במאוורר "**בטונים מאד מאד מאד גבוהים על זה שניסיתי להתערב**" (עמ' 7). המתלוננת התריסה כלפי התובעת כי היא "**מחזירה אותי לזה ואני שכחתי ומחקתי**" (עמ' 7). המתלוננת טענה שאינה זוכרת את הפרטים, אך "**היה יכוח, קודם היינו בסלון ואח"כ במטבח, כנראה שפשוט נפלתי על הרצפה**" (עמ' 7). משנשאלה המתלוננת מדוע נפלה על הרצפה השיבה "**יכול להיות שהיו דחיפות עם הילדים ונפלתי על הרצפה... הוא חתך סלט רצינו להכין ארוחה לקראת סוף הצום, היה איתו סכין, כנראה שהבנתי אותו לא נכון, אחרי זה כשדיברנו על זה כנראה שפחדתי, נבהלתי והבנתי אותו לא נכון, חשבתי שהוא מאיים עליי עם סכין, פחדתי, כי הוא בן אדם גדול וכשהוא מתעצבן הוא כזה קצת מפחיד כשהוא מתעצבן, אבל הוא בן אדם רגיש, הוא לא מתכוון**" (עמ' 7-8). המתלוננת נשאלה מה קרה לאחר מכן והשיבה "**אני ברחתי לחדר עם הילדים והתקשרתי למטרה**" (עמ' 8). המתלוננת שבה וטענה שאינה זוכרת מי דחף אותה ושכנראה כתוצאה מהצום וירידת לחץ הדם איבדה את ההכרה לכמה שניות ונפלה על הרצפה (עמ' 8).

משהופנתה המתלוננת להודעותיה במטרה שם סיפרה את המפורט בכתב האישום, טענה שאינה זוכרת מה קרה (עמ' 8). המתלוננת שבה וטענה שאינה זוכרת מי דחף אותה, אך אישרה שנכנסה לחדר יחד עם ילדיה, נעלה את הדלת, לא הסכימה לפתוח לנאשם והתקשרה להזמין מטרה (עמ' 9).

6. בשלב זה, לאור סתירות מהותיות בין עדותה של העדה בבית המשפט לבין האמור בהודעותיה במטרה, ולאחר שהתרשמתי ש"מהתנהגותה של העדה על דוכן העדים ניכר כי היא מנסה לצמצם מפעולותיו, לכאורה, של הנאשם בעלה" - הוכרזה המתלוננת כ"**עדה עויינת**" בהתאם לסעיף 10א. לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 ובתום חקירתה על ידי התובעת הוגשו הודעותיה - **ת/3, ת/4**. להלן יובא תמצית הודעות המתלוננת במטרה.

7. בהודעה מיום 18.6.15 שעה 20:30 (ת/3), אשר נגבתה בבית המתלוננת סמוך לאחר האירוע, נשאלה המתלוננת מדוע התקשרה למטרה והשיבה "**בגלל שהבעל שלי תקף אותי, הכל התרחש בסביבות השעה 18:30 כאשר בעלי א התפלל בסלון של הבית, הבן שלי הבכור ח' סובב את המאוורר שנמצא בסלון לכיוון של בעלי ואז בעלי התעצבן, צעק על הבן שלי, אני ישבתי במטבח מול הסלון ואז ניגשתי לבעלי ושאלתי אותו 'למה אתה צועק על הילד? הוא לא מבין'. הילד רץ לחדר שלו בוכה, אני באתי אחריו לנחם אותו, וכאשר יצאתי מהחדר ממש בדלת הכניסה בעלי עמד שם ונתן לי אגרופים ובעיטות... בעלי איים עליי עם סכין, הביא סכין עם ידית בצבע ורוד וחזר אליי כאשר הייתי על הרצפה ואיים עליי שירצח אותי עם הסכין וזה היה מול הילדים**". לדברי המתלוננת הילדים נכחו בעת האירוע - ח' ומ' בני ה-10, א בן ה-7.5 ול בת ה-1.7 שנים. לשאלה אם

זו פעם ראשונה שהנאשם תוקף את המתלוננת השיבה שאין זו הפעם הראשונה וכי הגישה נגדו תלונה בעבר. לדברי המתלוננת לאחר שהנאשם היכה אותה, הוא יצא מהבית והיא נעלה את עצמה בבית יחד עם הילדים. לאחר שהבין שהזמינה משטרה, עלה הנאשם למרפסת הבית ו"היה בטירוף", אז נעלה המתלוננת את עצמה בחדר יחד עם הילדים. המתלוננת אמרה שהיא פוחדת מהנאשם וממשפחתו כי מדובר ב"חמולה" והיא לא יודעת מה יעשו. המתלוננת ביקשה להישאר בבית והתכוונה לנסוע להוריה המתגוררים בצפון למחרת היום יחד עם הילדים.

8. בהודעה מיום 19.6.15 שעה 02:50 (ת/4) טענה המתלוננת שהגיעה לתחנת המשטרה על מנת לבטל את התלונה שהגישה כנגד הנאשם. לדבריה "אחרי שנרגעתי הבנתי שאפשר לפתור את הכל בפיוס. יש גם וועדת סולחה של ..... שבאו אלי והבטיחו שהם יטפלו במה שקרה". משנשאלה המתלוננת אם תוכן תלונתה אמת, השיבה: "זה קרה. הוא תקף אותי, נתן לי אגרופים ובעיטות ודחף אותי". נאמר למתלוננת שאין זו הפעם הראשונה שהיא מגישה תלונה כנגד הנאשם ומבקשת לבטל אותה, והיא השיבה: "פעם קודמת היתה בשנת 2010. והתיק נסגר נגדו. גם אז ביטלתי את התלונה". המתלוננת נשאלה מדוע היא סבורה שהפעם הנאשם יחדול ממעשיו אם שב ותקף אותה למרות שביטלה את התלונה הקודמת שהגישה נגדו, והשיבה: "כי יש אנשים שהבטיחו שיעזרו. אני מאמינה בוועדת הסולחה". בסוף ההודעה ביקש החוקר להבהיר ענין האיום על המתלוננת באמצעות הסכין, כדלקמן -

"ש. בעלך איים עלייך עם הסכין מטבח?"

ת. לא. הוא לא איים הוא בדיוק חתך סלט הכנו ארוחה.

ש. אז למה אמרת לשוטר שגבה ממך עדות בבית שבעלך איים עלייך עם הסכין?

ת. כנראה שפירשתי לא נכון כשהוא חתך סלט. הוא לא איים.

ש. אחרי שנפלת על הרצפה, אמרת שבעלך איים עלייך שהוא ירצח אותך. זה נכון?

ת. הוא אמר את זה אבל אתה לא יודע איך לפרש את זה אם זה להרוג, להרביץ או סתם לאיים".

9. בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ המאשימה המשיכה המתלוננת לטעון שאינה זוכרת מה אירע וכי פירשה את כל הסיטואציה "לא נכון" (עמ' 11). המתלוננת אישרה שסיפרה את שאירע בהודעתה הראשונה במשטרה וכי ביקשה לבטל את התלונה **לא בשל העובדה ששיקרה** בה, אלא "כי אותו זמן אנשים משפחה הגיעה" (עמ' 12). המתלוננת הכחישה שהנאשם איים עליה שירצח אותה וטענה שהוא רק חתך סלט בזמן שהויכוח ה"קשה מאוד" המשיך (עמ' 12). הנאשמת נשאלה מה התכוונה כשאמרה לסייר שהגיע לביתה "ככה זה נשים ערביות מחכות שהכל יתפוצץ" (ת/1) והשיבה "לא זוכרת... שזה לא בסדר שיש ויכוחים כאלה, גם לויכוחים כאלה אסור להסכים שיש בהם בהלה וחרדה שגם אני חשה את זה וגם הילדים, גם זה לא בסדר, זה מה שהתכוונתי" (עמ' 13). המתלוננת נשאלה מה אירע בשנת 2010 עת הגישה תלונה כנגד בעלה:

"ש.ב. כשביטלת את התלונה אומר לך השוטר זה לא פעם ראשונה, אמרת שביטלת ב-2010 את התלונה והתיק נסגר, את אמרת שפעם קודמת הוא תקף אותך וגם עכשיו את מסכימה שהוא תקף אותך, זה מה

שעולה מתשובתך, אז מה?

ת. ב-2010 היו גם דחיפות קשות.

ש.ב. כשאת אומרת דחיפות קשות, מתי עוד פעם היה?

ת. לא, אז היה.

ש.ב. והפעם?

ת. הפעם לא, אני לא זוכרת" (עמ' 13).

10. בחקירה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם נשאלה המתלוננת מה באמת קרה באירוע והשיבה - "היה יכוח קשה עם טונים מאד גבוהים שהכניסו אותי ואת הילדים לבהלה וחרדה וזה מה שהיה. לא מעבר לזה" (עמ' 14). ואולם, עד מהרה ניתן היה להיווכח שהמתלוננת נמנעת מלגלות את התמונה המלאה ומתקשה "להגן" על גירסתה בבית המשפט כאילו הנאשם לא תקף אותה - כך סירבה להסכים עם ב"כ הנאשם שאם הנאשם היה נותן לה אגרופים ובעיטות היו נשארים לה סימנים על הגוף - "לא, זה את לא יכולה להגיד. לא כל בעיטה יש עליה סימן, גם נגיעה קטנה זה תקיפה... תלוי במידת האגרוף או הדחיפה. אני לא מסכימה. את צריכה להביא רופא בשביל לבסס את הטענה שלך, כל בעיטה היא חבלה" (עמ' 14); ובהמשך - "כל בעיטה אם היא לא כואבת אז היא לא רלוונטית?" (עמ' 14); ועוד - "לא, אני לא מסכימה איתך, לא כל בעיטה משאירה סימן, ואם בעיטה לא כואבת אז היא לא רלוונטית מבחינתך?" (עמ' 14). המתלוננת נשאלה היכן קרה האירוע - בסלון, במטבח או בחדר הילדים - והשיבה: "את לא מקשיבה למה שאמרתי, אני אומרת לך המתחם זה אותו מקום וחדר הבת הוא מול המטבח, הכל אותו מקום. זה שני חדרים ומטבח, אם אני אומרת מול החדרים זה באותו מקום" (עמ' 15). המתלוננת הכחישה שהנאשם נתן לה אגרופים ובעיטות ומשעומתה עם דברים שמסרה לסייר ב-1/ת, השיבה "אני לא זוכרת, זה לא איבוד הכרה, זה ערפול, אני עדיין מרגישה שיש אנשים" (עמ' 15). גם את העובדה שהנאשם רץ להביא סכין מטבח לא זכרה. המתלוננת נשאלה מדוע סירבה לקבל טיפול רפואי אם היתה מטושטשת על גבול העילפון והשיבה שלא יכולה היתה לעזוב את ארבעת ילדיה הקטנים בבית - "לא חשבתי על עצמי, רציתי להישאר עם הילדים שלי" (עמ' 15). המתלוננת סיפרה שכאשר הנאשם יצא מהבית היא יצאה מהר מחדר הילדים, נעלה את דלת הכניסה ושבה לחדר הילדים. היא לא סיפרה זאת בהודעה כי לא נשאלה על כך וכי לא חשבה שעובדה זו חשובה או רלוונטית (עמ' 16). המתלוננת נשאלה מדוע לאחר שנשכבה על הרצפה לא קמה ורצה לחדר, אלא "חיכתה" שהנאשם יביא סכין ויאיים עליה. על כך השיבה - "כי הגוף לא נותן לך, ברגע שאת חלשה, שוכבת על הרצפה, איזה שאלות יש לך, גם אם את רוצה הגוף לא נותן לך לקום" (עמ' 16). לאחר מכן, מצאה עצמה המתלוננת מאשרת, באופן ספונטאני ומבלי משים, שהותקפה על ידי הנאשם -

"ש. את מתקשרת למוקד 100, את אומרת שיזמינו משטרה כי בעלך תוקף אותך ואת הילדים. אני רוצה להבין מה קורה. היו תקיפות בכלל.

ת. היו תקיפות... לא. זאת אומרת, שהיו עוד פעם החרדה הזאת מפני התקיפה הזאת, נכנסתי לחדר והילדים איתי, הוא לא תקף את הילדים.

ש. אני אומרת לך שזה בלתי אפשרי שבזמן שא' חותך סלט, במטבח, הוא יכול לתקוף אותך או לדחוף אותך בזמן שהוא חותך סלט.

ת. למה?" (עמ' 16-17).

ובהמשך, שוב לא הסכימה המתלוננת לאשר הנחותיה של הסניגורית -

"ש. תסכימי איתי שאם א' היה נותן לך מכות כנראה שהיית בוכה.

ת. לא. כאב זה משהו אישי, כל אחד יכול להגיב עליו אחרת.

...

ש. למה הגשת את התלונה? יכול להיות שהיה לכם ויכוח באותו יום והחלטת שאת לא רוצה לראות אותו בבית ולהוציא אותו מהבית?

ת. לא יכול להיות. התקשרתי למשטרה כי הרגשתי מבוהלת ומפוחדת, אין לי אנשים ומשפחה, גם אם הייתי יוצאת מהבית הייתי יושבת ברחוב" (עמ' 17-18).

הוטח במתלוננת שהנאשם טוען שכל פעם שהם מתווכחים היא מתקשרת למשטרה. על כך השיבה המתלוננת: "אז תביאי תיעוד" (עמ' 18). המתלוננת אף התייחסה לסירובה שיחקרו את ילדיה בקשר לאירוע - "זה ילדים שלי, אני לא מוכנה שהם יחקרו, זה לא קל לי, הם גם מפחדים מאנשים זרים, וגם אני לא רוצה להכניס אותם לכל הסיפור הזה" (עמ' 18). הוטח במתלוננת שהסיבה האמיתית בגינה לא רצתה שילדיה ייחקרו היא על מנת שילדיה לא יחשפו את שקריה אודות תקיפתה על ידי הנאשם. גם להנחה זו לא הסכימה המתלוננת - " זה מה שאת חושבת? זה לא הסיבה, הסיבה שאני מנסה להגן על ילדיי, לא רוצה שזכרונות כאלה יכנסו להם, לא רוצה שהם יכנסו לסיפור הזה. שיהיו מחוץ לזה, מספיק מה שהם עברו, לא צריך להוסיף. הנסיבות הכניסו אותם אבל אני לא" (עמ' 18). המתלוננת שבה והסבירה שנשארה בבית לאחר האירוע כי קשה היה לה לארוז דברים ולנסוע יחד עם הילדים צפונה להוריה. "ברגע שהוא הורחק ממני אני כבר לא מפחדת" (עמ' 18). המתלוננת נשאלה למצבה הנפשי לאחר האירוע והשיבה "הכל ביחד ונסערת ומפחדת וחוששת דואגת פגועה" (עמ' 19).

11. רס"ר זהראן חלבי העיד שגבה הודעת המתלוננת **ת/3**. לדבריו, גבה את ההודעה בבית המתלוננת, בשפה הערבית, ותירגם אותה לעברית. המתלוננת נראתה "נסערת, פחדה קצת, אבל לא ראיתי סימני חבלה, לא מכות, לא משהו אדום על הגוף שלה" (עמ' 15). הוא סיפר שהמתלוננת אמרה שהיא פוחדת יותר ממשפחת הנאשם "מה יקרה עכשיו כשהיא הזמינה משטרה" (עמ' 16). עוד הסביר שכחוקר נוער נמנע מלגבות הודעה מהילדים "כי אלה ילדים קטנים... לא חשבת על זה, צריך לחכות עם זה, מדובר בילדים" (עמ' 16). העד לא זכר כיצד תפס את הסכין, אם המתלוננת הגישה לו אותה או שהפנתה אותו לשיש במטבח. הוא אף לא זכר מה עשה עם הסכין בסיום גביית ההודעה מהמתלוננת (עמ' 17).

12. רס"ל שלומי שוורץ העיד שגבה את הודעת הנאשם **ת/9** ואת הודעתה המאוחרת של המתלוננת **ת/4**.

לדבריו, ביקש לברר נסיבות בקשת המתלוננת לביטול התלונה (עמ' 11). הוא הסביר שהפנה את המתלוננת לתלונה קודמת שהגישה וביקשה לבטל, זאת על מנת לקבל תגובתה לכך וכחלק מתפקידו להגיע לחקר האמת ולוודא שביטול התלונה אמיתי ולא נובע מפחד או מנסיבות חיצוניות (עמ' 13). לענין הסכין - לא זכר לומר מתי הועברה אליו הסכין, אך אישר כי הציג אותה לנאשם במהלך גביית הודעתו וביקש תגובתו לכך (ת/9, ש' 39). העד השיב כי העמיד את הנאשם על כלל זכויותיו - זכותו לשמור על זכות השתיקה וזכותו להתייעץ עם עורך דין טרם חקירתו, אך הנאשם השיב שאינו מעוניין להיוועץ בעורך דין, כמפורט בהודעתו (ת/9, ש' 1).

גירסת הנאשם

13. בהודעה ת/9 סיפר הנאשם שביום האירוע צם, לימד את בנו הקטן להתפלל ועזר למתלוננת במטבח. המתלוננת סובלת ממיגרנות וגם ביום האירוע סבלה ממיגרנה. בשלב מסוים ביקש מבנו בן ה-8.5 להביא לו צלחת חומס והמתלוננת לא רצתה שיביא לו. הנאשם צעק על הבן והמתלוננת "חלאס, אל תאכלו חומס, נאכל מה שהכנו וזהו". לדבריו, **תלונת המתלוננת נולדה בגלל הסיפור עם החומס**. הנאשם אישר שלא פתח את הדלת לשוטרים שהגיעו כי היה עסוק בארוחה שלאחר הצום ועל כן, ירד לפתוח להם את הדלת כשסיים לאכול - **"אני בארוחת אוכל אחרי הצום אני אוכל. באו שוטרים, איך אני אוכל אח"כ. בגלל באוכל לא ירדתי לפתוח להם. אז מה משטרה משטרה, שמעתי יש משטרה פה. אני אומר לך את האמת"**. הנאשם לא ידע להסביר מדוע המתלוננת היתה נעולה בחדר כשהגיעו השוטרים - **"היא עושה סיפורים בחיים שלה היא לא מכבדת שום דבר. נתתי לה ללמוד פתחתי לה מקום לעבודה והיא לא מכבדת בכלל. לא איימתי ולא עשיתי כלום חוץ מצעקות. יש לה מיגרנה והיא עושה שיבוש בראש. אני לפני 5 שנים גם הייתי עצור בגלל דברים כאלה וגם שם היא שיקרה בחקירה. אי אפשר ככה שלא מכבדת אותי"**. הוטח בנאשם שהוא צעק על בנו כי הזיז את המאוורר בסלון, אך הנאשם הכחיש זאת. הוטח בו שנתן למתלוננת אגרופים ובעיטות אך הוא הכחיש זאת. עוד הוטח בו שהמתלוננת נפלה על הריצפה והוא השיב - **"אני לא ראיתי שהיא נפלה ולא ראיתי שום דבר"**. הנאשם אף הכחיש שאיים על המתלוננת באמצעות סכין (שהוצגה לו בחקירה) - **"אני לא החזקתי כלום. זה סכין מטבח שהוא לקח מהכיסור. אני עזרתי לה במטבח לפני זה"**. בסוף הודעתו ביקש הנאשם להוסיף שהמתלוננת נוהגת לאיים על אמו ועל אחיותיו ואף תקפה בעבר את אמו "מלפני 5 שנים עד לפני שנה". עוד הוסיף שכשצעקו אחד על השני במהלך האירוע איימה המתלוננת שתזמין משטרה והנאשם אמר לה שתתקשר.

14. בבית המשפט העיד הנאשם שלפני האירוע מושא כתב האישום "הילד רצה לקנות חומס אצל השכן שלנו", אך הוא לא הסכים ואמר לו שהחנות סגורה כ-15 דקות לפני הארוחה שלאחר הצום ושיאכל "מה שיש בבית" (עמ' 18). הנאשם אישר שצעק על הבן, אך הכחיש שנקט באלימות פיזית - **"ואז צעקתי פה ושם, לא צעקות כל מיני, יש לי ילדים, גם יש כיבוד עם צעקות, זה הסיפור"** (עמ' 18-19). הנאשם סיפר שהמתלוננת סובלת מכאבי ראש ומיגרנות וכי הוא דואג לה ומטפל בה במסירות. עוד סיפר ש"נתן לה" ללמוד טיפולי פנים והוא אדם "מכובד ומוכר ב...". (עמ' 19, ש' 15). לגבי הסכין - הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת באמצעות סכין וטען שחתך סלט במטבח באמצעות סכין ועזר למתלוננת בהכנת האוכל (עמ' 19). לגבי התלונה הקודמת משנת 2010 טען הנאשם ש"היה יכוח ב-2010 אני לא יודע מי הזמין משטרה" וכי "לא יודע מי בא מאחורי הגב שלי, מדברים עלי אז שידברו עד מחר" (עמ' 19, ש' 27). משנשאל מדוע שידברו עליו ויעלילו עליו אם הוא אבא ובעל טוב ודואג, השיב "לכל בן אדם יש את העניינים בראש שלו" (עמ' 20, ש' 1). לנאשם לא היה הסבר מדוע הזמינה המתלוננת משטרה בעת האירוע אם רק צעק על הילד - "היא מהצפון, אולי נשים אמרו לה יש משהו תביאי משטרה, אולי בטלוויזיה זה מה שהיא רואה... לא יודע" (עמ' 20, ש' 7).

15. בחקירה הנגדית אישר הנאשם שבשל צום הרמאדן בעת האירוע היה רעב ובשל המיגרנה ממנה סבלה המתלוננת היא נחה, לא שיתפה פעולה בבית ולא עזרה לו עם הילדים, בנקיון הבית וסידורו (עמ' 21-22). בניגוד לדבריו בהודעתו במשטרה הוא טען שבנו רצה לאכול חומוס, הלך לחנות וחזר בשל היותה סגורה, אז אמר לו הנאשם "נאכל מה שיש" ולמתלוננת "יש רגישות בצעקות כלפי הילדים" (עמ' 22, ש' 20-32). בהמשך, סיפר הנאשם שבעקבות הויכוח בינו לבין הילד אודות החומוס, החל הילד לבכות והמתלוננת אמרה לנאשם "למה אתה אומר לו ככה" (עמ' 23, ש' 21). משהקשתה התובעת ושאלה מדוע כתוצאה מויכוח שיגרתי שקורה במרבית הבתים בישראל התקשרה המתלוננת למשטרה השיב הנאשם "מאיפה אני יודע מה יש בראש שלה עלי? למה היא התקשרה למשטרה אני לא יודע" (עמ' 24, ש' 16). לדבריו, אחרי הויכוח עם הילד עזב את הדירה וירד לדירת הוריו (עמ' 24, ש' 23). משהופנה הנאשם לדברי המתלוננת ולטענתה שהויכוח החל בשל העובדה שהילד שיחק במאוורר, אישר הנאשם ש"היה ויכוח על המאוורר, והיה ויכוח על החומוס" (עמ' 25, ש' 24). הויכוח על החומוס קדם לויכוח על המאוורר ולאחר שני הויכוחים ירד הנאשם לבית הוריו (עמ' 26, ש' 21). הנאשם אישר שכאשר שב לביתו לא פתח מיד את הדלת לשוטרים -

"ש.ב. ואז מה קורה כשהשוטרים הגיעו?"

ת. דפקו בדלת, שמעתי, הדלת שלי היא מעץ, שמעתי דופקים בדלת, אומרים משטרה אחרי 5 דקות שדופקים, אבל הבן אדם צריך לאכול והילדים שלי בפנים, ובאה המשטרה ולא הספקתי לאכול אפילו.

ש.ב. מתי פתחת למשטרה את הדלת? מיד או אחרי 5 דקות?

ת. לפי מה שאני זוכר אחרי 10 דקות.

ש.ב. אז יש סיטואציה שדופקים בדלת אומרים משטרה ואתה לא פותח להם מיד?

ת. כשדפקה המשטרה אמרו משטרה, ואחרי 5-7 דקות פתחתי" (עמ' 28, ש' 16; וראה ת/9, ש' 12).

הנאשם אישר שלפני שפתח את הדלת לשוטרים הלך לחדר הילדים, שם ישבה המתלוננת, ושאל אותה "הזמנת משטרה? על מה הזמנת משטרה? היא לא פתחה את הפה ולא שום דבר" (עמ' 29, ש' 21).

הנאשם טען שהוא בקשר מצוין עם הוריו ותמה על הדברים שכתבו הסיירים בדו"חות הפעולה לפיהם הוריו "לא מדברים איתו" (ת/1; נ/1).

בהמשך, סיפר הנאשם - לראשונה ובניגוד לגירסתו במשטרה - שהמתלוננת נפלה על הריצפה "בגלל הצעקות וזה, בגלל המיגרנה. כן, היא נפלה על הריצפה, זה בגלל המיגרנה... היא נפלה אחרי החומוס, אחרי המאוורר... אחרי שהיה כל הבלגן עם החומוס והמאוורר. היא נכנסה ללחץ מהמיגרנה שלה" (עמ' 32, ש' 16). משתהתה התובעת כיצד הנאשם השאיר את המתלוננת בבית, במצב כזה, והלך לבית הוריו, השיב הנאשם "את חושבת שהשארתי אותה מעולפת? איך היא קמה? היא נפלה למטה, החזקתי אותה, אמרתי לילד תשמור עליה, לא יודע אחר כך מה קרה. הלכתי להורים שלי" (עמ' 32, ש' 29).

הנאשם אישר שכאשר שב לבית מבית הוריו, לאחר מספר דקות, ראה שהמתלוננת נעלה עצמה, יחד עם ילדיה, בחדר. משנשאל מדוע עשתה כן, השיב: "רוצה קצת שקט, מה? ... לא הלכתי לחדר וסגרתי. היא סגרה. לא עשיתי כלום. רוצה לשבת בשקט קצת. מאיפה אני יודע? גם אני הולך לחדר שלי וסוגר את עצמי לפעמים" (עמ' 33, ש' 13).

16. כאמור, מטעם ההגנה הוגש דו"ח פעולה מאת רס"ל רז חודיגי מיום 18.6.15 שעה 19:57 (נ/1) ממנו עלה שהשוטרים הגיעו לבית הנאשם והמתלוננת והדלת היתה סגורה. **הם ביקשו מפתח מאביו של הנאשם אך זה אמר להם שהוא לא מדבר עם בנו הנאשם.** המתלוננת, עמה שוחחו השוטרים בטלפון, הסבירה שהיא פוחדת לצאת מהחדר. רק לאחר כ-20 דקות במהלך דפקו השוטרים בדלת, פתח להם הנאשם. הנאשם טען בפני השוטרים שכל פעם שהוא מתווכח עם המתלוננת היא מזמינה משטרה והכחיש כי תקף אותה. השוטר ציין בדו"ח שהבית היה מסודר וכך גם החדר בו שהתה המתלוננת.

טיעוני ב"כ הצדדים

17. ב"כ המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. היא ביקשה לבכר את הודעותיה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, וזאת בהתאם לסעיף 10א. לפקודת הראיות. התובעת הצביעה על שורה של חיזוקים התומכים בתלונת המתלוננת ומנגד הפנתה לסתירות ופירוכות בגירסת הנאשם (עמ' 35-37 לפר').

18. ב"כ הנאשם ביקשה לזכותו מחמת הספק, וזאת מהטעמים הבאים:

א. נטען כי אין לאמץ את גירסת המתלוננת בהודעותיה במשטרה ולהעדיפה על פני עדותה בבית המשפט, שכן יתכן והמתלוננת הזעיקה משטרה בשל הויכוח והריב שהיה לה עם הנאשם ולא משום שתקף אותה ואיים עליה.

ב. המתלוננת - כך נטען - מסרה לא פחות מ-4 גירסאות אודות אירוע התקיפה והאיום - בשיחה למוקד 100 ציינה שהנאשם תקף אותה ואת הילדים. בפועל, אין זכר לתקיפת הילדים והמתלוננת אף לא מסרה באותה שיחה שהנאשם איים עליה או שאחז בסכין; בדו"ח הפעולה ת/1 נכתב שהמתלוננת מסרה שהנאשם תקף אותה וכי לאחר שנפלה הוא המשיך להרביץ לה, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם גירסתה בהודעתה; בהודעה ת/3 מוסרת המתלוננת שהנאשם נתן לה אגרופים ובעיטות; בהודעה ת/4 מוסיפה המתלוננת שהנאשם דחף אותה.

ג. נטען כי עבירת האיומים לא הוכחה מעבר לספק סביר שכן המתלוננת בהודעתה ת/4 מסבירה כי הנאשם חתך סלט במטבח באמצעות הסכין וכי יתכן שפירשה את הסיטואציה באופן שגוי.

ד. נטען כי אין בנמצא ראיות חיצוניות לחיזוק הודעות המתלוננת - המתלוננת לא בוכה במהלך השיחה למוקד 100; לא ניכרו סימני חבלה בגופה ובפניה; היא לא נזקקה לטיפול רפואי; ככל שהוכח מצב נפשי הרי שהמתלוננת, כפי שאישר העד חלבי, חששה ממשפחת הנאשם ולא מהנאשם עצמו; הבית היה מסודר כשהגיעו אליו השוטרים; המתלוננת סירבה להתפנות מהבית.

ה. נטען למחדלי חקירה - למרות שהמתלוננת מציינת שבעת האירוע נכחו ארבעת ילדיה, הם לא נחקרו על ידי חוקר ילדים; לא הוצגה שרשרת מוצג לענין הסכין ולא ברור אם הסכין שהוצגה לנאשם במסגרת חקירתו במשטרה היא הסכין שנתפסה בבית; זכויותיו של הנאשם כחשוד נפגעו שכן השפה העברית אינה שפת אמו, לא הוקראה לו הודעתו ולא הוסברה לו כדבעי זכותו להיוועץ בעורך-דין.

דיון והכרעה

19. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, עיינתי במוצגים ובפרוטוקול הדיון, אני קובע כי הוכח לפניי מעבר לספק סביר שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ועל כן יש להרשיעו. להלן יובאו טעמיי.

20. אני מעדיף, ללא היסוס, את גירסתה של המתלוננת כפי שנמסרה במשטרה - תחילה בשיחה למוקד 100 (ת/5) ולאחר מכן בהודעות ת/3 ו-ת/4 - על פני הגירסה שמסרה בעדותה בבית המשפט. התרשמתי ממתלוננת אינטליגנטית, אשר מודעת לסיטואציה הרגישה אליה נקלעה, סיטואציה שנכפתה עליה מכורח הנסיבות, מבלי שתכננה ליזום אותה או לקחת בה חלק בהמשך. עוד התרשמתי ממתלוננת כאובה אשר מתקשה - ובצדק - להשלים עם מצבה כאשה מוכה. בהקשר זה אציין כי התנהגותה ותשובותיה של המתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט שידרו כי האירוע אירע כפי שסיפרה במשטרה. ניכר היה כי המתלוננת ניסתה לגונן על הנאשם-בעלה ולצמצם עד כמה שניתן מחלקו באירוע כשהיא מרבה להשיב ש"אינה זוכרת" את שאירע, מצד אחד, ומצד שני היא התקשתה "להתמסר" לתזות אותן הציעה ההגנה המעמידות גירסתה במשטרה באור שלילי או ככזו שהומצאה על ידה ללא אחיזה במציאות. כך, למשל, היא לא הסכימה עם הצעת הסניגורית שהיו צריכים להישאר סימנים של מכות על גופה כתוצאה מהתקיפה, שכן "לא כל מכה משאירה סימן"; כך לא הסכימה שלאחר שהוכתה על ידי הנאשם היתה אמורה לבכות; וכך גם לא הסכימה עם הצעת ב"כ הנאשם לפיה לא הסכימה לחקירת הילדים פן תיתפס בשקר, והשיבה שעשתה כן מתוך דאגה כנה לילדים ומחשש לנזק נפשי שיגרם להם כתוצאה מחקירה כזו - תשובה כנה וסבירה המתיישבת אף עם ההגיון הבריא והשכל הישר, ואין לראות בכך מחדל חקירה של המשטרה.

21. כפי שנראה להלן, לגירסת המתלוננת במשטרה ראיות חיזוק וסיוע למכביר - ראיות המצביעות על כך שגירסתה שניתנה במהלך האירוע ובסמוך לאחריו היא גירסת אמת אשר ניתן להשתית על בסיסה ממצאי עובדה, הכל כמפורט להלן:

א. **השיחה עם מוקד 100 והזמנת הניידת (ת/5)** - המתלוננת התקשרה באופן מיידי למשטרה וביקשה שישלחו לביתה ניידת. בשיחה עם מוקד 100 סיפרה המתלוננת שהיא רוצה להזמין משטרה כי בעלה תוקף אותה ואת הילדים. עוד סיפרה שהיא נמצאת בחדר יחד עם ארבעת ילדיה. שיחה זו תומכת בתלונת המתלוננת ומחזקת אותה, כאשר מנגד לא היה בפי הנאשם כל הסבר מדוע התקשרה המתלוננת למשטרה והתלוננה כנגדו. עוד לא היה בפי הנאשם הסבר מדוע תזמין המתלוננת משטרה אם כל שאירע הוא ויכוח (גם אם קולני) בינו לבניה בנוגע למנת חומוס או בדבר הערה לילד שלא יגיע במאוורר.

לא ראיתי לייחס נפקות ראייתית לעובדה שבשיחה עם מוקד 100 טענה המתלוננת כי הנאשם תוקף אותה "ואת

הילדים", שכן אין חולק שהנאשם נקט במהלך האירוע אלימות מילולית ובצעקות הן כלפי המתלוננת והן כלפי בנם הקטן וכן, כי ילדיה של המתלוננת נכחו בעת תקיפתה על ידי הנאשם והיא נאלצה להסתגר בחדרם, כשהם בחזקתה, מיד לאחר תקיפתה. עוד לא ראיתי לייחס נפקות ראייתית לעובדה כי המתלוננת לא מסרה בשיחה עם מוקד 100 שהנאשם החזיק סכין ואיים עליה באמצעותה, שכן לא מצופה מקורבן עבירת אלימות לפרט לפרטי פרטים את כל מהלך האירועים במסגרת שיחה קצרה למוקד 100 כשהמיקוד מופנה לצורך בהזמנת ניידת.

ב. **מצב נפשי והתרשמות הסיירים** - מדו"חות הפעולה (ת/1; נ/1) עולה כי משהגיעו הסיירים לבית המתלוננת והנאשם המתלוננת היתה סגורה בתוך חדר הילדים יחד עם ילדיה, עובדה המלמדת על רצונה להתרחק מהנאשם, ככל הנראה, בגין אירוע אלימות שהתרחש כלפיה. הסייר מתאר בדו"ח הפעולה כיצד שוחח עם המתלוננת כשהיא מדברת בלחש ונשמעת מפוחדת. היא סיפרה שהיא פוחדת לצאת מהחדר כי בעלה מסתובב כועס בבית ותקף אותה לפני כן. המתלוננת בכתה וסיפרה, בגילוי לב, שנהגה עם בעלה כמו נשים ערביות רבות אחרות, "הן מחכות עד שהכל יתפוצץ". המתלוננת סיפרה לסייר, ולאחר מכן לחוקר שגבה את הודעתה ת/3, כיצד תקף אותה הנאשם וכיצד איים עליה. היא הסבירה שהנאשם היה עצבני בגלל החום והצום והוסיפה שאין זו הפעם הראשונה שהנאשם תקף אותה וכי עשה כן גם בעבר.

ג. **הבקשה לבטל את התלונה** - המתלוננת הסבירה בהודעה ת/4 שהיא מבקשת לחזור בה מהתלונה לא משום שהאירוע לא אירע כפי שסיפרה בהודעה הקודמת, אלא משום שפנו אליה מועדת הסולחה ב..... והבטיחו לה שיטפלו בענין. המתלוננת עמדה על כך שתוכן תלונתה אמת ואולם היא מאמינה בועדת הסולחה. זאת חרף העובדה שבשנת 2010, לאחר תקיפתה הקודמת על ידי הנאשם, ביטלה אז את התלונה והנאשם חזר לסורו.

אין לראות בעובדה שהמתלוננת הוסיפה בהודעה זו שהנאשם "דחף" אותה כסתירה לדבריה הקודמים, שכן ברי שתוצאה מסתברת של אירוע אלימות הכולל מכות, בעיטות ואגרופים היא דחיפתו של קורבן העבירה והדברים מתחזקים מגירסת הנאשם שאישר (לראשונה בחקירתו הנגדית) שהמתלוננת אכן נפלה ארצה.

המתלוננת בהודעתה ת/4 ניסתה לעדן את מעשי הנאשם עם הסכין בהשיבה לחוקר: "הוא לא איים, הוא בדיוק חתך סלט... כנראה שפירשתי לא נכון כשהוא חתך סלט. הוא לא איים". אך מיד לאחר מכן נשאלה והשיבה באופן חד משמעי:

"אחרי שנפלת על הריצפה אמרת שבעלך איים עלייך שהוא ירצח אותך. זה נכון?"

ת. הוא אמר את זה אבל אתה לא יודע איך לפרש את זה אם זה להרוג, להרביץ או סתם לאיים".

בנסיבות אלה, ברור שא' תו של הנאשם "אני ארצח אותך" נועדה לאיים על המתלוננת, אף אם לא הצטייד בסכין מראש ואחז בה אגב עבודתו במטבח בחיתוך סלט.

ייאמר כי אמנם קיים ספק, בהיעדר שרשרת מוצג רציפה, אם הסכין ת/8 היא הסכין באמצעותה איים הנאשם על המתלוננת (הנאשם אישר בהודעתו שזו סכין שנלקחה ממטבח ביתו, ת/9, ש' 40), ואולם, אין חשיבות לשאלה זו כאשר אין חולק שמדובר בסכין מטבח רגילה שאחז בה הנאשם.

22. בנסיבות אלו, ונוכח ראיות הסיוע כמפורט לעיל, אני מבכר את הודעותיה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

23. באשר לעדות הנאשם הרי שזו לא הותירה בי רושם אמין ואני דוחה אותה כבלתי מהימנה. להלן טעמי:

א. הנאשם אישר כי בעת האירוע היה נתון בצום יום ראשון של הרמדאן ועל כן היה רעב והמתין בקוצר רוח לסיום הצום על מנת לסעוד את לבו. עוד אישר כי באותו היום סבלה המתלוננת ממיגרנה קשה שגרמה לחוסר יכולת לתפקד ולעזור במטלות הבית (דאגה לילדים, נקיון וסידור הבית). נתונים אלה מתיישבים עם דברי המתלוננת לפיהם הנאשם היה כעוס ועצבני ועל כן התנהג באופן תוקפני. נתונים אלה אף מתיישבים עם ההגיון והשכל הישר להכשרת הקרקע לאירוע התקיפה.

ב. הנאשם בהודעתו **ת/9** טען שהוא זה שביקש מבנו ללכת לחנות ולקנות לו חומוס אך המתלוננת אמרה לו שלא יעשה כן ועל כך הויכוח; ואילו בעדותו בבית המשפט טען הנאשם שהבן היה זה שביקש לקנות חומוס והנאשם לא הרשה לו.

ג. הנאשם לא הזכיר בהודעתו במשטרה ובחקירתו הראשית את ענין הויכוח באשר למשחק הילד במאוורר. רק מאוחר יותר, במסגרת החקירה הנגדית, אישר הנאשם את דברי המתלוננת שהתקיים ויכוח קולני וצעקני על כך שהילד שיחק במאוורר והוא העיר לו על כך.

ד. עוד לראשונה במהלך חקירתו הנגדית - ובניגוד לדבריו במשטרה - אישר הנאשם שהמתלוננת נפלה על הריצפה, אך טען שהיה זה בשל המיגרנה ממנה סבלה. גירסה מאוחרת זו של הנאשם מהווה חיזוק משמעותי לגירסת המתלוננת. התנהגותו המתמיהה של הנאשם לאחר נפילתה של המתלוננת מהווה חיזוק נוסף לגירסתה, לאמור - אם אכן נפלה המתלוננת כתוצאה ממיגרנה ממנה סבלה, מדוע עזב אותה הנאשם לבד עם הילדים ובחר לרדת לדירת הוריו?

ה. בפי הנאשם לא היה כל הסבר - כל שכן הסבר סביר - לשאלה מדוע תזמין המתלוננת משטרה אך בשל ויכוח זניח שכמוהו מתרחשים עשרות ביום במשפחות רבות בישראל.

ו. הנאשם אישר - וגם בכך חיזוק לגירסת המתלוננת - כי המתלוננת נעלה עצמה בחדר יחד עם ילדיה עד הגיע השוטרים לדירה. לא היה לו הסבר מדוע תעשה כן אם לא חששה מפניו בשל אירוע אלימות שהתרחש קודם לכן.

ז. התנהגות מפלילה - אי פתיחת הדלת באופן מידי למשטרה, משך 5-7 דקות (כפי גירסת הנאשם בבית המשפט) או משך כ-20 דקות (כפי גירסת הנאשם בהודעה **ת/9**) מהווה התנהגות מפלילה ומחזקת אף היא את תלונת המתלוננת.

ח. הנאשם אישר כי אחז בסכין בעת שחתך סלט במטבח.

ט. הנאשם העלה טענה בעלמא (ב-**נ/1** ובעדותו), לפיה בכל פעם שהוא והמתלוננת מתווכחים היא מזמינה לו משטרה. הנאשם לא תמך דבריו בראיות ולא ביקש, במסגרת סעיף 74 לחוק סדר הדין

הפילילי, לקבל פלט תלונות של המתלוננת לתמיכה בטענתו.

24. לא התרשמתי שנפגעו זכויותיו של הנאשם במהלך חקירתו במשטרה. הנאשם דובר עברית ובשפה העברית אף העיד בבית המשפט. מההודעה **ת/9** עולה כי הוסברו לו זכויותיו, הוא השיב שהוא מבין את זכויותיו והוא בחר שלא להיוועץ בעורך-דין עובר לגביית ההודעה ("לא צריך עו"ד לא עשיתי כלום ולא איימתי", ש' 1-3).

25. מכל האמור עולה כי התביעה הוכיחה מעבר לספק סביר את עובדות כתב האישום ועל כן, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד אדר תשע"ז, 12 מרץ 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד מוטי חבה, הנאשם ובאת כוחו.